

[Elmquist.]

Kritik mod den højtærede Minister i dette Tilfælde, for nu har Vanskelighederne engang taarnt sig op og Situationen udviklet sig, som den har, men jeg vil gerne have Lov til i denne Rigsdags sidste Time at raabe Vagt i Gevær mod, at det oftere gentager sig, dette, at Rigsdagen siger, at den ikke kan tage Ansvaret for de tekniske eller de administrative Bestemmelser.

Naar man har gennemgaaet Lovforslaget, saadan som vi, der har den Ære at være Ordførere, og naturligvis ogsaa de øvrige af Rigsdagens Medlemmer har gjort det, kan jeg dog ikke nægte, at der, hvor udmærket Loven i sin Helhed end er bygget op, det vil jeg anerkende, baade fra Ministerens og Administrationens Side, er forskellige tekniske Bestemmelser, som alligevel falder mig for Brystet, men som jeg skal forbigaa.

Dog vil jeg lige nævne, at Appelbestemmelserne forekommer mig mærkværdig udviklede og inkonsekvente. Jeg kan ikke finde nogen Linie i dem. Der siges i § 6: „De af Direktoratet i Medfør af Bestemmelserne i § 5, Stk. 1, Nr. 1, trufne Afgørelser kan indankes for Erstatningsraadet.“ Det er Spørgsmaalet, om en Person omfattes af Afsnit 1 i Loven, og den Appelordning er meget rimelig, men saa siges der: „De af Direktoratet i Medfør af Bestemmelserne i § 5, Stk. 1, Nr. 2—9 og 11 trufne Afgørelser kan indankes for Ulykkesforsikrings-Raadet. Alle øvrige af Direktoratet trufne Afgørelser kan indankes for Ministeren for særlige Anliggender.“

De Spørgsmaal, som saaledes kan indankes for Ulykkesforsikrings-Raadet, er, „om der foreligger en Skade eller Sygdom, der er forvoldt...“ o. s. v. Men det ene Spørgsmaal, man tager ud og lægger hen til Afgørelse af Ministeren for særlige Anliggender, angaar „Tvivl vedrørende Takst for Lægeattester“. Jeg kan overhovedet ikke begribe, hvorfor man gør en Undtagelse for det ene Spørgsmaals Vedkommende. Hvis Forsikringsraadet kan træffe Afgørelse af Anker om de andre Spørgsmaal, saa maa det da ogsaa kunne gøre det i dette Tilfælde.

Eller i § 25, Stk. 3: „Naar en Enke, der oppebærer Rente i Henhold til nærværende Afsnit, indgaar nyt Ægteskab, bortfalder den hende tillagte Rente. Direktoratet kan dog bestemme, at Renten helt eller delvis bevares eller paa ny tillægges hende...“. Dette Spørgsmaal indankes for Ministeren for særlige Anliggender. Hvorfor ikke for Ulykkesforsikrings-Raadet? Og saadan kunde jeg nævne en hel Række forskellige Bestemmelser, hvor man lægger nogle af

Afgørelserne ind under Ministeren for særlige Anliggender og andre ind under Forsikringsraadet. Jeg kan ikke rigtig se, hvilken Linie man har fulgt her. Jeg er klar over, at det selvfølgelig ikke kan nytte at røre ved det, men jeg vil kun nævne det som et enkelt Omraade, hvor jeg synes, det havde været rart, om vi ogsaa her i Landstinget kunde have faaet Tid til en grundigere Behandling.

Men saa kommer jeg til en Bestemmelse, hvor jeg tillægger det virkelig reel Betydning, om man kunde have faaet foretaget en Ændring. Det er § 26, hvor der staar:

„Skønner Direktoratet, at de Omstændigheder, der har været bestemmende for Fastsættelsen af Renten, har forandret sig i væsentlig Grad, bliver Renten at forhøje, nedsætte eller inddrage under Hensyn til de indtrufne Forandringer.“

Det er der ikke noget at sige til, men saa fortsættes der:

„Saadanne Forandringer i Renten“, — og saa er der føjet ind under Behandlingen i Folketinget: „som skyldes Ændringer af paagældendes Erhvervsevne“, — „kan dog ikke finde Sted, naar der er forløbet 5 Aar efter Rentens første Fastsættelse.“

Det synes jeg er en meget uheldig Bestemmelse. Det vil altsaa sige, at naar en Borger har faaet tilkendt Invaliderente og der er gaaet 5 Aar, i hvilke der ingen Ændring er indtraadt i hans eller hendes Tilstand, saa kan Renten ikke tages fra vedkommende. Saadan maa Bestemmelsen forstaas. Jeg synes, det er uheldigt, at man afskærer sig Muligheden for, hvis vedkommende efter 7, 8, ja 10 Aar faar sin fulde Erhvervsevne tilbage, at lade Renten bortfalde. Jeg ved, at det ikke er ualmindeligt, at Invaliderente bortfalder efter 5, 6, 7 og 10 Aars Forløb. Jeg ved Eksempler paa, at den er bortfaldet efter 20 Aars Forløb, idet vedkommende har faaet sin fulde Erhvervsevne tilbage. Derfor er det uheldigt, at man her har afskaaret sig fra at lade Renten bortfalde, hvis vedkommende bliver restitueret, naar der er gaaet mere end 5 Aar. Jeg vil gerne høre, hvad den højtærede Minister har at anføre som Motivering for denne Bestemmelse. Vi under alle disse Mennesker, der har lidt Skade, en rimelig og god Erstatning, men hvis en invalideret Person, som maaske har faaet tillagt Renten i 20—21 Aars Alderen, efter 5, 6, 7 Aars Forløb er fuldstændig restitueret, er der ikke megen Mening i, at Samfundet betaler ham denne Erstatning i hele Resten af hans Liv.

Saa har jeg endnu lidt at sige angaaende § 56. Det bliver en meget vanskelig Paragraf